

THE NUMBER ONE BESTSELLER

JEFFREY
ARCHER
RODINNÉ
TAJOMSTVO

MOTYL

RODINNÉ TAJOMSTVO

Copyright © Jeffrey Archer 2013
All rights reserved
Translation © František Kôpka 2016
Design © Motýl design 2016
Cover Illustration © Hana Hnízdová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-080-3

JEFFREY ARCHER

KRONIKA RODU CLIFTONOVCOV

TRETIA ČASŤ

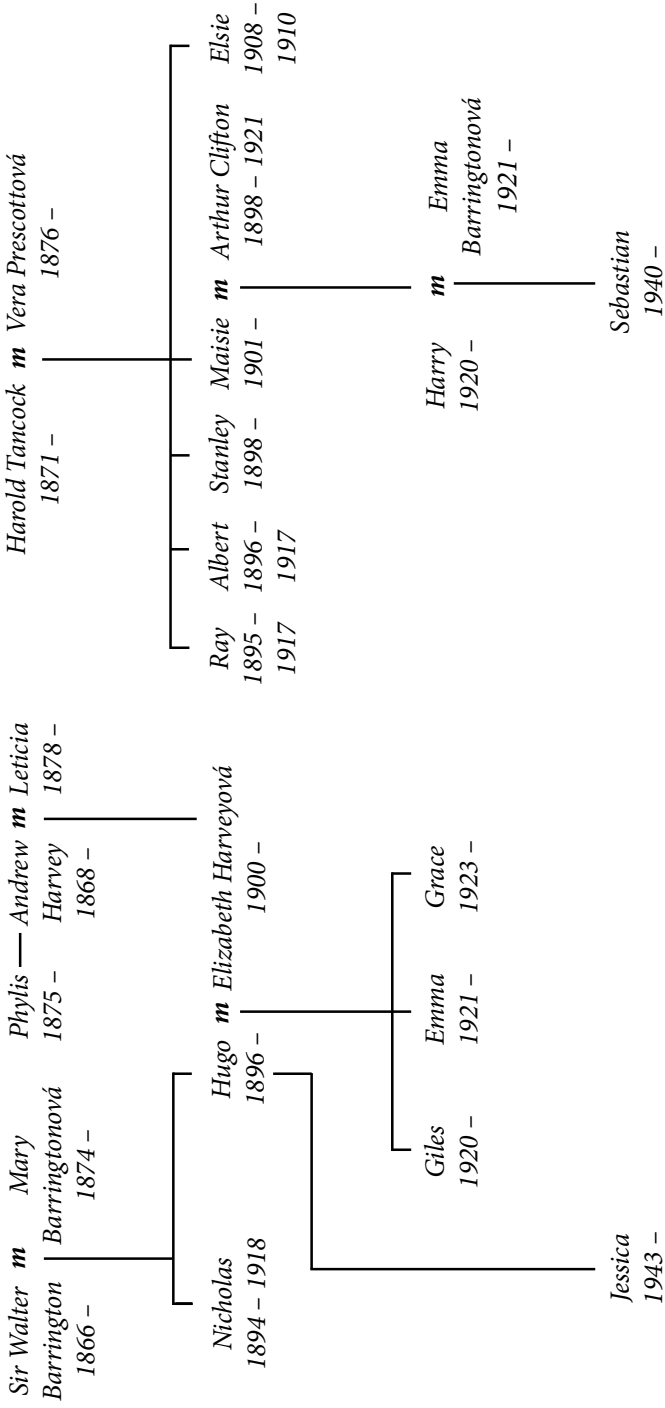
RODINNÉ
TAJOMSTVO

VYDAVATELSTVO MOTÝL

BARRINGTONOVCI

CLIFTONOVCI

Shabnam a Alexandrovi

*Úprimná vďaka za neoceniteľné rady a pomoc pri výskume patrí
Simonovi Bainbridgeovi, Robertovi Bowmanovi, Eleanor Drydenovej,
Alison Princeovej, Mari Robertsovej a Susan Wattovej.*

Prológ

Hodiny Big Ben sa rozozvučali štyrmi údermi.

Udalosti tej noci lorda kancelára celkom vyčerpali, no v žilách mu stále prúdilo dosť adrenalínu na to, aby na spánok ani nepomyslel. Uistil ich lordstvá, že ešte dnes rozhodne, kto z dvojice mladých mužov Barrington – Clifton zdedí starobylý titul a obrovský majetok.

Opäť sa sústredil na fakty. Bol presvedčený, že jedine fakty a nič len fakty musia rozhodnúť o jeho konečnom verdikte.

Keď pred štyridsiatimi rokmi začínal advokátsku prax, školiteľ mu radil potlačiť pri rozhodovaní o klientovi alebo o konkrétnom prípade akékoľvek pocity, osobné postoje či predpojatosti. Zdôrazňoval, že právo nie je nič pre ustráchančov a romantikov. No hoci sa lord kancelár pridržiaval tohto pravidla už dobré štyri desaťročia, musel uznať, že s takýmto nerozhodným prípadom sa ešte nestretol. Kiežby bol F. E. Smith nažive a mohol mu poradiť.

Na jednej strane – ako len neznášal takéto ošúchané slovné spojenia – faktom bolo, že Harry Clifton sa narodil o tri týždne skôr ako jeho najlepši priateľ Giles Barrington. Na strane druhej Giles Barrington bol legitímnym synom sira Huga Barringtona a jeho zákonnej manželky Elizabeth, hoci to z neho ešte nerobilo Barringtonovho prvorodeného syna, čo bol veľmi dôležitý bod závetu.

Na jednej strane Maisie Tancocková porodila Harryho dvadsiaty ôsmy deň deviateho mesiaca, ktorý uplynul odvtedy, ako sa počas výletu do mesta Weston-super-Mare dala zviazať sirom Hugom Barringtonom. Na strane druhej pravdou bolo aj to, že v čase narodenia Harryho bola vydatá za Arthura Cliftona a rodný list jednoznačne uvádzal ako otca dieťaťa Arthura.

Na jednej strane... Lord kancelár sa v myšlienkach vrátil k udalostiam, ktoré sa odohrali v rokovacej sále, keď členovia snemovne pristúpili k hlasovaniu o tom, či titul a všetko, čo k nemu patrí, zdedí Giles Barrington alebo Harry Clifton. Vybavil si presné slová jedného z členov

parlamentu poverených dozerat' na stranicku disciplínu pri hlasovaní, keď pred zaplnenou snemovňou oznamoval výsledky.

„Dvestosedemdesiattri hlasov pre Gilesa Barringtona, dvestosedemdesiattri hlasov pre Harryho Cliftona.“

Medzi účastníkmi usadenými v červených laviciach sa strhla vrava. Nerozhodný výsledok postavil lorda kancelára pred nezávideniahodnú úlohu: rozhodnúť, kto zdedí rodinný titul Barringtonovcov, známu lodnú spoločnosť a všetky majetky, pozemky a cennosti. Kiežby od jeho rozhodnutia tak veľmi nezávisela budúcnosť týchto dvoch mladíkov. Má prihliadať na skutočnosť, že Giles Barrington si titul želá a Harry Clifton nie? Nie, nič také nesmie brať do úvahy. Hoci by mu to uľahčilo rozhodnutie, musel dať za pravdu lordovi Prestonovi z opozičných lavíc, ktorý vo svojom presvedčivom vystúpení poukázal na to, aký zlý precedens by to vytvorilo.

Ak by sa však predsa len priklonil na Harryho stranu... Lorda kancelára napokon premohol spánok. Zobudilo ho až nezvyčajne neskoro tiché klopanie na dvere. Povzdychol si a so zatvorenými očami počúval, ako hodiny na veži odbíjajú sedem. Do oznámenia verdiktu ostávali iba tri hodiny a on mal k nemu ešte stále ďaleko.

Lord kancelár spustil nohy na zem a po druhý raz si vzdychol. Keď si obul papuče, odsuchtal sa do kúpeľne, kde si nad problémom ďalej lámal hlavu.

Obaja, Harry Clifton aj Giles Barrington, trpeli farbosllepou. Rovnako ako sir Hugo. No keďže farbosllepou sa dedí len po ženskej línii, išlo o čistú náhodu, a tak to musel aj brať.

Vyšiel z kúpeľne, osušil sa a obliekol si župan. Potom vyšiel zo spálne a chodbou pokrytou hrubým kobercom prešiel do pracovne.

Vzal do ruky atramentové pero a do prvého riadka na čistej strane napísal dve mená: Barrington a Clifton. Pod ne začal v bodoch spisovať fakty v prospech a v neprospech jedného aj druhého mladíka. Keď svojím úhľadným kaligrafickým písmom zaplnil tri strany a hodiny Big Ben sa rozozvučali ôsmimi údermi, ešte stále nebol o nič múdrejší.

Odložil pero a nechotne sa pobral pohľadať niečo pod zub.

Lord kancelár sedel osamote a v tichosti raňajkoval. Aby nijaký komentár, ktorý by sa mohol zakladať na nepravde, neovplyvnil jeho rozhodnutie, odmietol sa čo i len pozrieť na raňajšie noviny poukladané na

kôpke na opačnom konci stola. Z rovnakého dôvodu si nezapol ani rádio. Zatiaľ čo seriózne noviny rozoberali budúcnosť dedičského princípu v prípade, že sa lord kancelár prikloní na Harryho stranu, bulvárnu tlač očividne zaujímalo výlučne to, či si bude môcť Emma vziať za manžela muža svojho srdca.

Keď sa vrátil do kúpeľne umyť si zuby, ešte stále nebol k verdiktu o nič bližšie.

O deviatej lord kancelár sedel vo svojej pracovni, kde si opäť prechádzal poznámky v nádeji, že misky váh sa predsa len vychýlia na niektorú stranu, no márne. Keď sa opäť ozvalo tiché klopanie na dvere, ktoré mu pripomenulo, že nech by sa cítil akýkoľvek mocný, čas zastaviť nedokáže, ešte stále si ich prezeral. Sťažka si vzdychol, vytrhol tri strany zo zápisníka, a ako vyšiel z pracovne a kráčal po chodbe, nespúšťal z nich oči. V spálni ho čakal East, jeho osobný sluha, aby mu pomohol pri raňajšom rituáli. East svižne vyzliekol lordovi kancelárovi hodvábny župan a pomohol mu obliecť si bielu košeľu, ešte stále teplú od žehličky. Nasledoval biely naškrobený golier a po ňom čipkovaná šatka. Čierne nohavice pod kolená, ktoré si na seba lord kancelár natiahol, mu znova pripomenuli, že od nástupu do funkcie pribral niekoľko kíľ. East mu pomohol obliecť si dlhý čierno-zlatý talár a potom sa zameral na jeho hlavu a nohy. Predtým ako sa na nohách lorda kancelára zaskveli topánky so sponami, East mu na hlavu nasadil bielu sudcovskú parochňu. Až keď mu na krku spočinula zlatá reťaz, ktorá reprezentovala jeho úrad a ktorú pred ním nosili tridsiati deviaty lordi kancelári, z komickej divadelnej postavičky sa zmenil na najvyššieho predstaviteľa súdnej moci v krajine. Ešte posledný pohľad do zrkadla a bol pripravený vyjsť na javisko, aby odohral svoju úlohu v prebiehajúcej dráme. Škoda len, že zatiaľ nemal ani potuchy, aký bude jeho text.

Načasovanie príchodu lorda kancelára do severnej veže Westminsterského paláca a odchodu z nej by urobilo dojem na nejedného vojenského veliteľa. O 9.47 ráno sa ozvalo zaklopanie na dvere a do miestnosti vstúpil David Bartholomew, jeho sekretár.

„Dobré ráno, vaše lordstvo,“ pozdravil ho.

„Dobré ráno, pán Bartholomew,“ odvetil lord kancelár.

„Mám smutnú povinnosť oznámiť vám, že lord Harvey zomrel včera v noci pri prevoze do nemocnice,“ povedal.

Obidvaja vedeli, že to nie je pravda. Lord Harvey, starý otec Gilesa a Emmy Barringtonovcov, odpadol v snemovni krátko predtým, ako sa ozvalo zvonenie oznamujúce začiatok hlasovania. Obidvaja napriek tomu akceptovali starý zvyk, že ak niektorý z členov Snemovne lordov zomrie počas zasadania, musia sa podrobne preskúmať všetky okolnosti jeho smrti. Formulka „zomrel pri prevoze do nemocnice“ predstavovala spôsob, ako sa v takejto situácii vyhnúť zbytočnému a nepríjemnému rozruchu. Zvyk sa datoval do obdobia vlády Olivera Cromwella, keď mali členovia parlamentu dovolené nosiť pri sebe meč a v prípade úmrtia bolo treba zohľadniť aj nekalé úmysly prísediach.

Lorda kancelára smrť lorda Harveyho zarmútila. Nielenže ho mal rád, ale ho aj obdivoval. Vďaka sekretárovi si spomenul na ďalší fakt, ktorý svojim kaligrafickým písmom zaznačil pod meno Giles Barrington: lord Harvey sa po tom, čo odpadol, nemohol zúčastniť hlasovania, v ktorom by nepochybne odovzdal hlas Gilesovi Barringtonovi. To by vyriešilo problém lorda kancelára a predchádzajúcu noc by si mohol dopriať pokojný spánok. Takto sa čakalo, že práve on ten uzol raz a navždy roztne.

Pod meno Harry Clifton dopísal ďalší fakt. Keď pred šiestimi mesiacmi lordi právnici prerokovávali pôvodný podnet, hlasovanie skončilo 4:3 v prospech Cliftona, ktorý by tak zdedil titul, a ako uvádzala posledná vôľa, všetko, čo k nemu prislúcha.

Ozvalo sa ďalšie zaklopanie a vo dverách sa zjavil nosič vlečky. Aj on bol oblečený na spôsob nejakej komickej divadelnej postavy. Jeho príchod signalizoval, že starodávny ceremoniál sa čoskoro začne.

„Dobré ráno, vaše lordstvo.“

„Dobré ráno, pán Duncan.“

Vo chvíli, keď nosič vlečky uchopil koniec dlhého čierneho-zlatého talára lorda kancelára, David Bartholomew vykročil vpred a roztvoril dvojité dvere miestnosti, aby sa lord kancelár mohol vydať na sedemminútovú cestu do zasadačej siene Snemovne lordov.

Len čo členovia snemovne, parlamentní úradníci a ďalší zamestnanci, ktorí sa presúvali po chodbách za svojimi dennými povinnosťami, zbadali prichádzajúceho lorda kancelára, ustúpili nabok, aby mu poskytlí voľný príchod. Keď popri nich prechádzal, hlboko sa uklonili – nie jemu samotnému, ale zvrchovanej moci, ktorú reprezentoval. Lord kancelár kráčal chodbou pokrytou červeným kobercom rovnakým krokom

ako každý deň za posledných šesť rokov, aby vstúpil do snemovne súčasne s prvým úderom hodín Big Ben, keď začnú odbíjať desiatu hodinu doobeda.

Vždy keď v bežný deň – a toto nebol jeden z nich – vkročil do sály, privítala ho hŕstka členov, ktorí na znak úcty povstali z červených lavíc, uklonili sa a postojacky čakali, kým sa biskup, ktorý má službu, pomodlí. Po modlitbách sa pustili do práce.

Dnes to bolo inak. Už zďaleka počul tlmený huriavk. Aj samotného lorda kancelára prekvapil pohľad, ktorý sa mu naskytol, keď vstúpil do rokovacej siene. Červené lavice boli také preplnené, že niektorí členovia sa museli presunúť na schodíky pred trónom, zatiaľ čo iní stáli až pri zábradlí oddeľujúcom hostí od účastníkov zhromaždenia, lebo si už nemali kam sadnúť. Takúto preplnenú snemovňu zažil lord kancelár iba raz. Bolo to vtedy, keď jeho veličenstvo panovník predniesol kráľovskú reč, aby informoval členov obidvoch snemovní o novej legislatíve, ktorú sa vláda zaviazala schváliť na ďalšom zasadaní parlamentu.

Len čo lord kancelár vstúpil do miestnosti, prítomní stíchli, hromadne vstali a poklonili sa. Lord kancelár zatiaľ zaujal svoje miesto v predsedníckom kresle. Pomaly sa rozhladol okolo seba na stovky netrpezlivých očí, ktoré sa upierali naňho. Pohľadom napokon spočinul na troch mladých ľuďoch, ktorí sedeli priamo oproti nemu na opačnom konci miestnosti na galérii pre návštevníkov. Giles Barrington, jeho sestra Emma a Harry Clifton boli oblečení v smútočnej čiernej na znak úcty k milovanému starému otcovi a v Harryho prípade učiteľovi a drahému priateľovi. Súcitil so všetkými troma – uvedomoval si, že rozhodnutie, ktoré čochvíľa spraví, zmení ich životy. Modlil sa, aby to bola zmena k lepšiemu.

Keď jeho excelencia Peter Watts, bristolský biskup – aké vhodné, pomyslel si lord kancelár – roztvoril modlitebnú knižku, prítomní lordi sklonili hlavy a zdvihli ich až vtedy, keď biskup predniesol záverečné: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“

Prítomní lordi, ktorí mali miesto na sedenie, sa opäť usadili – lord kancelár ostal stáť. Lordi sa pohodlne opreli a čakali na jeho verdikt.

„Vážení lordi,“ prehovoril, „musím sa priznať, že rozhodnutie, ktoré ste vložili do mojich rúk, nebolo vôbec ľahké. Práve naopak. Bolo to jedno z najťažších rozhodnutí, aké som počas svojej dlhoročnej právnickej kariéry musel urobiť. No ako nás už dávno poučil Thomas More, keď si

človek oblečie tento háv, musí byť odhodlaný robiť rozhodnutia, ktorými málokedy vyhovie každému. A veruže z minulosti poznáme tri prípady, keď lord kancelár vyniesol svoj rozsudok a ešte v ten istý deň prišiel o hlavu.“

Smiech, ktorý nasledoval, na okamih uvoľnil napätie v rokovacej sále.

Keď smiech utíchol, lord kancelár pokračoval: „Ostáva mi ešte pripomenúť vám, že sa zodpovedám iba Všemohúcemu. S týmto vedomím som sa v prípade Barrington verzus Clifton vo veci, kto sa stane právoplatným dedičom sira Huga Barringtona a získa rodinný titul, pozemky a všetko, čo k tomu patrí...“

Lord kancelár opäť zdvihol zrak, zahľadeli sa na galériu a na chvíľu zaváhal. Díval sa na troch nevinných mladých ľudí, ktorí meravo hľadeli naňho. Predtým než dokončil vetu, v duchu poprosil prozreteľnosť, aby jeho rozhodnutie bolo rovnako múdre ako rozhodnutia kráľa Šalamúna, a dodal: „Po zvážení všetkých faktov som sa priklonil na stranu... Gilesa Barringtona.“

V laviciach okamžite zavládol ruch. Novinári náhľivo opustili galériu, aby svojich editorov informovali o rozhodnutí lorda kancelára, ktoré znamenalo, že princípy dedičského práva ostali zachované a Harry Clifton si konečne môže vziať Emmu Barringtonovú za manželku. Diváci na galérii sa nakláňali ponad zábradlie, zvedaví na reakciu lordov. Keďže nešlo o futbalový zápas, nebolo treba vynucovať si poriadok píšťalkou. Každý z členov snemovne prijme rozhodnutie lorda kancelára bez námietok. Lord kancelár čakal, kým sa zhromaždenie opäť utíši, a medzitým sa znova zadíval na trojicu na galérii, najviac dotknutú jeho rozhodnutím, aby zistil, akú reakciu u nich vyvolalo. Harry, Emma a Giles naňho ďalej hľadeli bez výrazu. Zdalo sa, akoby im ešte nedochádzal plný význam jeho slov.

Po mesiacoch neistoty, Giles pocítil náhlu úľavu, hoci smútok zo smrti milovaného starého otca zatienil akúkoľvek radosť z víťazstva.

Harry držal Emmu pevne za ruku a myslel iba na jedno: Konečne si môže vziať za manželku ženu, ktorú miluje.

Na Emmu doľahol pocit neistoty. Rozhodnutie lorda kancelára totiž pred nich stavalo ďalšie problémy, ktoré na rozdiel od tohto za nich nikto nevyrieši.

Lord kancelár otvoril dosky s pozlátenými šnúrkami a pohľadom pre-

behol ďalší program zasadania. Druhým bodom bola rozprava o návrhu štátnej zdravotnej starostlivosti. Rokovanie pokračovalo v bežnom duchu a niekoľko lordov sa vytratilo zo sály.

Lord kancelár sa rozhodol, že nikdy nikomu, ani najbližším priateľom, neprezradí, že svoje rozhodnutie v poslednej chvíli zmenil.

HARRY CLIFTON
A
EMMA BARRINGTONOVÁ
1945 – 1951

1

„Ak sú niekomu známe prekážky, pre ktoré tento manželský zväzok nie je možné uzatvoriť, nech prehovorí teraz alebo mlčí naveky.“

Harry Clifton nikdy nezabudne na chvíľu, keď tieto slová počul po prvý raz a krátko nato sa jeho život ocitol v troskách. Starý Jack, ktorý podobne ako George Washington nedokázal klamať ani kryť klamstvo, na stretnutí, narýchlo zvolanom v sakristii kostola, všetkých informoval, že Emma Barringtonová, žena, ktorú Harry zbožňoval a ktorá sa mala o chvíľu stať jeho manželkou, môže byť jeho nevlastnou sestrou.

Harryho matka priznala, že s Emminým otcom, Hugom Barringtonom, strávila noc – jednu jedinú – a potvrdila tým, že s Emmou môžu mať spoločného otca. Pre Harryho to bolo ako zásah bleskom.

V čase, keď Harryho matka strávila noc s Hugom Barringtonom, chodila s Arthurom Cliftonom, robotníkom pracujúcim v Barringtonových lodeniach. A hoci sa Maisie onedlho nato za Arthura vydala, kňaz odmietol dokončiť svadobný obrad, kým existovala možnosť, že uzatvorenie zväzku by odporovalo starodávnejmu zákonu, ktorý sobáš medzi pokrvnými príbuznými zakazoval.

Emmin otec sa z kostola vytratil zadným vchodom a ako zbabelec utiekol z bojiska. Emma odcestovala s matkou do Škótska a Harry, ktorému sa zrútil svet, ostal v Oxforde bez najmenej predstavy, čo bude robiť. Adolf Hitler rozhodol aj zaňho.

O niekoľko dní zanechal štúdium a vymenil akademický talár za uniformu radového námorníka. Neprešli ani dva týždne a ich loď potopilo nemecké torpédo. Na zozname obetí útoku sa objavilo aj meno Harry Clifton.

„Harry, berieš si Emmu za manželku?“

„Beriem.“

„Sľubuješ pred všemohúcim Bohom, že jej budeš verným manželom a že ju nikdy neopustíš – ani v šťastí ani v nešťastí, ani v zdraví ani v chorobe – a že ju budeš milovať a ctíť po všetky dni svojho života?“

„*Slubujem.*“

Keď sa skončilo vojnové besnenie a Harry sa vrátil z bojiska ovenčený poctami, zistil, že Emma priviedla na svet ich syna Sebastiana Arthura Cliftona. No až keď sa celkom vystrábil z rán, dozvedel sa, že Huga Barringtona za desivých okolností zavraždili, čo rodinu Barringtonovcov postavilo pred ďalší problém, rovnako zdrvujúci ako ten, že sa Harry nemohol oženiť so svojou láskou.

Harry nikdy nepokladal za dôležité, že od Gilesa Barringtona, Emminho brata a svojho dobrého priateľa, bol o niekoľko týždňov starší, až kým sa nedozvedel, že by sa mohol stať dedičom rodinného titulu, veľkých majetkov, mnohých cenností a ako uvádzala posledná vôľa, všetkého, čo k tomu patrí. Veľmi rýchlo dal jasne najavo, že netuží po Barringtonovom majetku, a robil všetko preto, aby ho pozbavili akéhokoľvek nároku na dedičstvo v prospech Gilesa. Zdalo sa, že hlavný znalec vo veci ceremoniiálu a heraldiky je tomuto riešeniu naklonený a celá záležitosť mohla byť už dávno uzavretá, nebyť lorda Prestona, poslanca Hornej komory, ktorý bez toho, aby sa o tom s Harrym poradil, začal podporovať jeho nárok na titul.

„Ide o princíp,“ vysvetľoval v kuloároch lord Preston novinárom, keď sa ho na to pýtali.

„*Emma, berieš si Harryho za manžela?*“

„*Beriem.*“

„*Slubuješ pred všemohúcim Bohom, že mu budeš vernou manželkou a že ho nikdy neopustíš – ani v šťastí ani v nešťastí, ani v zdraví ani v chorobe – a že ho budeš milovať a ctíť po všetky dni svojho života?*“

„*Slubujem.*“

Harry a Giles ostali počas celej epizódy nerozlučnými priateľmi napriek tomu, že na najvyššom súde a na prvých stranách domácej tlače ich vnímali ako protivníkov.

Obidvaja by sa z rozhodnutia lorda kancelára tešili, keby v prednej lavici sedel Emmin a Gilesov starý otec lord Harvey a mohol si verdikt vypočuť spolu s nimi. O tomto triumfe sa však už nikdy nedozvie. Národ ostal rozdelený v názore na rozhodnutie lorda kancelára a samotná rodina sa zatiaľ musela postaviť na nohy a ísť ďalej.

Ako na to svojich po informáciách lačných čitateľov upozornili novinári, rozhodnutie lorda kancelára tiež znamenalo potvrdenie zo strany

najvyššieho súdu, že Harry a Emma nie sú pokrvní príbuzní a nič teda nebráni tomu, aby sa vzali.

„Prijmi tento prsteň ako znak mojej lásky a vernosti v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“

Lenže Harry aj Emma si uvedomovali, že rozhodnutie človeka ich nedokáže zbaviť pochybnosti, že Hugo Barrington nebol Harryho otcom, a ako praktizujúci kresťania sa báli, že budú žiť v hriechu.

Nič zo strastí, ktoré prežili, neotriaslo ich vzájomnou láskou. Skôr naopak, ešte ju posilnilo. Emma povzbudená svojou matkou Elizabeth prijala s požehnaním Harryho matky Maisie Harryho ponuku na sobáš. Mrzelo ju len to, že ani jedna z jej starých mám sa svadby nedožila.

Honosný univerzitný obrad, ktorý pôvodne chystali a ktorý by nutne pritiahol pozornosť verejnosti, sa napokon nekonal. Namiesto toho sa vzali v skromných priestoroch bristolskej matriky za prítomnosti rodiny a niekoľkých blízkych priateľov.

Azda najsmutnejším rozhodnutím, ktoré Emma a Harry spoločne prijali, bolo, že Sebastian Arthur Clifton ostane ich jediným dieťaťom.